

en Spore til saa hurtigt som muligt at faa Stenballasten indført overalt.

Paa samme Maade forholder det sig med de gamle Vogne. Uagtet Professor Lütken mener, at de har betydet en Del for Ulykkens Omfang, erkender han dog, at de er stærke nok til at køre i Eksprestog, og det er selvfølgelig ud fra denne Opfattelse, at de overhovedet er taget med. Man har ingenlunde været blind for, at det i alle Retninger var bedst udelukkende at benytte Truck-Sidegangsvogne i Eksprestogene, og dette gøres ogsaa i videst muligt Omfang, saaledes at de smaa Vogne praktisk talt kun benyttes som Reserve. Nu har man anført, at Statsbanerne dog har en Del Truck-Vogne kørende rundt i de blandede Tog, og dette er ogsaa rigtigt. Sagen er, dels at disse Togs Passagerer, der med en vis Ret betegnedes sig som Stifbørn, i sin Tid klagede stærkt over at skulle være henvist til de gamle, mindre bekvemme Vogne, medens de saa de nye, fine Vogne staa som Reserve paa Hovedstationerne, dels begynder et Tog ofte med at være Hurtigtog og slutter med at være blandet Tog, og omvendt, et blandet Tog gaar over til at blive Hurtigtog. Nu vil man i videst mulig Udstrækning sørge for, at Truck-Vognene holdes til Disposition for Eksprestogene, og forhaabentlig vil saa de paagældende Passagerer bære denne Forandring med Taalmodighed indtil et tilstrækkeligt Antal nye Vogne have til Raadighed. — Jeg takker det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) for hans Bemærkninger angaaende Materiellet. Jeg er sikker paa, at de vil kunne være vejledende ved den forestaaende Anskaffelse af Materiel.

Som man vil have forstaaet, kan man altsaa ikke med Rette paastaa, at der fra Statsbanernes, Ministeriets eller Rigsdagens Side er udøvet nogen Sparsommelighed, hvorved man i mindste Maade har været inde paa noget uforsvarligt. Hvad der er sket ved Bramminge, er et sørgeligt Sammentræf af en Række forskellige Omstændigheder, som ikke hver for sig vilde have kunnet virke afgørende, og man maa derfor ganske sikkert frikende Statsbaneledelsen for det direkte Ansvar for Ulykken. Tilbage bliver der den Organisationsfejl, som jeg før omtalte, og som, hvad ærede Medlemmer sikkert vil indrømme, bundet dybere og rækker længere, end nogen tidligere har tænkt sig. Jeg har naturligvis indgaaende underholdt mig med Generaldirektøren om dette Forhold, og han er enig med mig i,

at en saadan Fejl i Organisationen er til Stede. Det kunde ikke nytte, om vi udstedte en ny Ordre til Banebestyrerne om, at de med Hjælp af Baneingeniørerne skulde give sig til at undervise Overbanemestrene og disse igen Kolonnearbejderne. Det vilde fremdeles blive til Tryksager. Samtlige disse overordnede Tjenestemænd er stærkt optagne af et Kontorarbejde, som man maa se at faa dem bort fra, for at de kan komme ud paa Linien, og for at de i første Række kan tage sig af det Tilsynsarbejde, som deres tekniske Uddannelse skulde gøre dem egnede til. Generaldirektionen kommer ved de foreløbige Ytringer, den har tilstillet mig angaaende en saadan ny Organisation af Baneafdelingen, ind paa lignende Tanker som de, der har været fremme i Statsbaneudvalget af 1911, idet man vil bort fra den Kredsinddeling, som blev foreslaaet af Kommissionen i 1898, og over til en Decentralisation af Ledelsen og Ansvar, om end man ikke er enig med Statsbaneudvalget i Udformningen af dette Program. Imidlertid kan der neppe være Tvivl om, at saaledes som det staaar til med Baneafdelingen, er det ogsaa med de øvrige Afdelinger.

Naar vi gaar over til den forretningsmæssige Side af Statsbanedriften, dens Betjening af Publikum og dens økonomiske Resultater, tør jeg langtfra i samme Omfang som for Sikkerhedstjenestens Vedkommende afvise den Kritik og de Klager, som er fremkommet ogsaa i dette høje Ting. Det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) fortalte saaledes en Historie om et Par Fiskesendinger, hvoraf den ene havde været 8 Dage under Vejs fra Esbjerg til Sjørring, og hvoraf den anden med en Forsinkelse paa 5½ Time akkurat naaede at komme for sent til det Marked, den var bestemt for. Det graverende i disse Historier er i og for sig ikke, at Fisken var blevet forsinket, men at Leveringsfristen ikke var overskredet. Jeg vilde egentlig ikke have ladet disse Sager undersøge, thi jeg frygtede for, at det skulde vise sig, at Statsbanerne havde Ret. Imidlertid er de dog blevet undersøgt, og det viser sig, at denne Frygt var begrundet. Her er selvfølgelig noget i Vejen. Naar man driver en Virksomhed som Statsbanerne under forretningsmæssige Former, maa man selvfølgelig enten undlade at sikre sig juridisk mod enhver som helst Følge af enhver som helst Forsømmelighed, den være mere eller mindre undskyldelig, eller ogsaa maa man, naar man